

ακμαιότητα καὶ τὸ σφρῆγος. Τῆς ἑδωκε τὸ χάρισμα νὰ ἔξυπνῇ πλέουσα εἰς ἀρώματα καὶ νὰ κινᾶται πλέουσα εἰς ἀρμονίας καὶ μελῳδίας κύματα. Ἀλλὰ ὑπέρ πᾶν ἄλλο, δῶρον ἀσύγκριτον, ἀνυπέρβλητον πρόσον, τῆς ἑδωκε φαίνεται καὶ τὸ χάρισμα τοῦ νὰ παράγῃ ποιτάς. Ἀν μὲρος ποιτάς κανεῖς ἀν ἡ νέα Ἑλλάς ἔχει πνευματικῶς ἔως τόρα, θὰ ἑδίσταζα νὰ τοῦ ἀποκρίθω. Ἀλλὰ ἐν μέρος αὐτῆς, ἡ Ἐπτάνη σος, ἔχει περισσότερος. Οἱ λόγοι τοῦ φαινούμενου εἶναι πάμπολλοι, δὲν θὰ εἶναι δὲ προδήλως διστομοῦς πρός αὐτούς ἡ φύσις καὶ τὸ κλίμα—διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ ὄλιγον καὶ ὁ κύριος Ταῖν. Εἰς δύος ἔξ αὐτῶν εἶναι ἀναμφιβόλως, διὰ τὰ ἐπτά αὐτά νυστὶ προηγήθουσαν εἰς πολιτισμόν, αὐθιπαρξίαν, κοινωνικὴν ζωὴν, πολιτικὴν μόρφωσιν τοῦ ὑποδοίπου ἐλληνισμοῦ. Ἡ Τέχνη εἶναι κόρη τῆς Ζωῆς. Εἶναι ἀληθές, διὰ τὴν κόρην αὐτὴν ἡ γῆτηρ τῆς δὲν εἶναι συνήθως παρὰ δύναται. Ἀλλὰ πάντοτε αὐτὴ εἶναι ἡ μὲν τηροῦσσα. Εὐνόπτον ἐπομένως ἄν, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ ἑδάφους τῆς ἀξέστου ἀρματωλικῆς Ἑλλάδος ἔφη τῶν κλέφτικων δημοτικῶν τραγουδιῶν τὸ ἀγιοπέταλον ἀνθος, ἡ Ἐπτάνησος εὔρεθη μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἑλειθέρου κράτους ἡ μᾶλλον πρόσφορος καὶ τοιμος ν' ἀνακρούσῃ τοὺς πρώτους τεχνικοὺς φθεγγούς τῆς νεοελληνικῆς λύρας. Ἀπαράλλακτα ως ὁ Θεός ἐδημιούργησεν αὐτὴν τόσον ωραίαν, θὰ ἔλεγέ τις δικαὶος ἡ Τύχη ἐπροφύλαξεν αὐτὴν ἐπίτηδες ἀφ' ὅλων τῶν συμφορῶν, εἰς ἃς ἐνέπεσεν ἡ ὑπόλοιπος Ἑλλάς. Τοῦ Τούρκου τὴν ψηκαλέαν κυριαρχίαν δὲν ὑπέστη ἡ ωραία θυγάτηρ τοῦ Ἰονίου. Οἱ δεσπόται αὐτῆς ὑπῆρχαν πάντοτε, δεσπόται μὲν, ἀλλὰ πολιτισμένοι, ὥπερ πολὺ διάφορον. Εἰς σκότος ἀπαίδευσίας καὶ παντελοῦς τυφλώσεως καὶ διακοπῆς πάσης ὑπάρχεως οὐδέποτε ἐγρίθη. Ἡ γειτνίασις δὲ καὶ ἡ στενὴ σχέσις πρὸς τὴν Ἰταλίαν παρέσχεν εἰς αὐτὴν τὸν τρόπον νὰ μὴ παύσῃ ποτὲ εὐρισκομένη ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ οἰκογενείᾳ, συμμετέχουσα τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ὕπο τοιούτους δρούς ἀπλοποιεῖται νομίζω κάπως ἡ πολλῶν ἀκόμη βεβαίως δεομένη ἀναπτύξεων ἐξήγησις τοῦ περιέργου γεγονότος, πῶς, καθ' ὅν καιρὸν τὰ τέκνα τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ζητήσαντα μετὰ τὴν ἐλευθερίαν νὰ καλλιεργήσωσι τὰς Τέχνας, δὲν κατώθωσαν νὰ παράσχωσι κατὰ τὸ πλείστον μέχρι τοῦδε ἡ φύσικῆς ἀλλὰ ἀμαθοῦς καὶ νηπιώδους ἐμπνεύσεως ἀκαλαισθήτους καὶ τερατώδεις κραυγάς ἡ δουλικῆς μημήσεως ἀλλοτριῶν προτύπων πιθικόμορφα ἔξαγαντα κάπως ὑποδείγματα, τὰ τέκνα τῆς Ἐπτανήσου καὶ δυνατῶν τὸν δημιουργήσωσι ταυτοχρόνως τὰ πρώτα εὐπέρσωπα κάπως ὑποδείγματα νεοελληνικῆς ποιήσεως.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

Δὲν θὰ ἔμεθα μεγάλοι ἀνευ τῶν μικρῶν, χάριν τῶν ὅποιων καὶ ὀφείλομεν νὰ ἔμεθα μεγάλοι.

Οἱ μὲν ἀγαθοὶ βασιλεῖς εἶναι δοῦλοι, οἱ δὲ ὑπήκοοι τῶν εἶναι ἐλεύθεροι.

EIKONEΣ

• II πρώτη θ.: ἡλεκτροσμοῦ Θυνατικὴ ἐκτέλεσις

Τὸ ἐνδιαφέρον δῆλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἐλκύει σίμερον ἡ ἐν Νέᾳ Ὑδρκῇ γενομένη ἐσχάτως πρώτη θανατικὴ ἐκτέλεσις δι' ἡλεκτρισμοῦ. Ὡς γνωστόν, ἐν Ἀμερικῇ καθιερώθη ὡς φιλανθρωπότερον δι' εἰδικοῦ νόμου αἱ ἐκτελέσεις νὰ γίνωνται διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ ἐφαρμογὴ ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ τοιοῦτος θάνατος εἶναι πολὺ ἀπανθρωπότερος καὶ φρικωδέστερος τοῦ διὰ τῆς ἀγχόνης ἡ τῆς λαιμοτόμου. Οἱ θανατωθεῖς ἐλέγεται Κέμλερ, εἴχε δὲ φονεύσει τὸν ἐρωμένην τοῦ. Ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων, τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου, τῶν ιατρῶν καλ., ὁ κατάδικος ὠδηγήνθη εἰς τὸ ώρομένον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν δωμάτιον, ὃπου προσεδέθη εἰς ἐπίτηδες κάθισμα, περιεβλήθη δὲ διὰ λωρίδων καὶ συρμάτων καὶ ἐκαλέθη τὴν κεφαλὴν διὰ μολυβδίνου κράνους, πάντων συγκοινωνούντων πρὸς τὴν ἐν παρακειμένῳ φαλάμῳ ἡλεκτρικὴν μηχανήν. Τὸ θάρρος τοῦ καταδίκου καθ' ὅλας τὰς προετοιμασίας ὑπῆρξε θαυμάσιον, πάχυνθη δὲ εἰς πάντας εὐτυχίαν καὶ εἰπεῖν ὅτι πιστεύει νὰ ὑπάρχῃ εἰς καλὸν μέρος ἀποθνήσκων, καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς υπαλλήλους ὅτι δὲν πρέπει νὰ βιάζωνται, ὅτι ἡμποροῦν νὰ σφίξουν περισσότερον καλ. "Οταν τὰ πάντα ἡτοιμάσθουσαν, ὁ ιατρὸς Σπίτζκα διεβεβαίωσεν ὅτι εἶχαν καλῶς, δὲ φύλαξ ἐκραύγασε πρὸς τὸν εὐρισκόμενον ἐν τῷ φαλάμῳ τῆς μηχανῆς ὅτι ἐτελείωσαν αἱ πραπαρασκευαί. Τότε ἐκεῖνος μετέδωκε τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κέμλερ ἀνετινάχθη βιαιῶς, τὰ μέλη συνεστάλησαν, οἱ μῆτραι τοῦ προσδώπου ἐξέφρασαν ὑπερτάτην ὄδυνην, ἀλλὰ κραυγὴ δὲν ἴκούσθη. "Εμεινεν οὕτω 17 δευτερόλεπτα, τότε δὲ οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἀλλοι παριστάμενοι δρυμόσαν πρὸς τὴν ἡλεκτρικὴν ἔδραν. Τὸ ρεῦμα εἴχε προσδάλῃ τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς σπονδυλικῆς στηλῆς, ὥστε τὸ πανταλόνιον τοῦ καταδίκου εἶχε κοπῆ ἀφίνον γυμνὸν τὸ δέρμα ἵνα ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν ἀμεσῶν πρὸς τὰ σύρματα τὸ ἄγοντα αὐτό. Ὁ δόκτωρ Σπίτζκα διέταξε, ἀπὸ τοῦ δευτέρου δευτερολέπτου, νὰ διακόψουν τὸ ρεῦμα, λέγων ὅτι πτονούντος τὸν φραγμό τοῦ Κέμλερ. Τούτο ἐπανέλαβε καὶ ὁ δῆλος ιατρὸς, ἀλλὰ δταν ἐπλούσιαν εἶδαν ὅτι δὲν εἶχεν ἀποδάση. "Ν' ἀνανεωθῇ τὸ ρεῦμα, ἐκραύγασε πάλιν ὁ ιατρὸς. Ἀλλ' ἔως οὐντούσης τοῦ θανατοῦ, διότι την προσκαλοῦσι πρῶτον μὲν τὰ βιβλία τῆς καὶ δεύτερον τὰ παιγνίδια τῆς. Που νὰ κάθεται νὰ περιμένῃ ἔως διου κρυώση μόνον του· ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς νὰ τὸ πίη, ἀφ' οὐ καίει; «Τὸ καλὸ τὸ παλλακρό τέρει καὶ ἀλλὸ μονοπάτι» λέγει ὁ παροιμία. Οὐδὲν ἀπλούστερον τοῦ ὅ τι ἐπραξεν ἡ μικρὰ ὑμῶν φίλη. "Εχουσεν εἰς τὸ πινάκιον μέρος τοῦ καφέ της καὶ τὸ φυσά, ίδετε την, μετά πολλῆς σοδαρότη-

Αμαζόνειος ποταμος.

Ἐν τῇ εἰκόνι ταύτη βλέπομεν μίαν τῶν μεγάλων, ἀληθῶς, σκηνῶν τῆς φύσεως.

Αλλὰ πόθεν ὠνομάσθη Ἀμαζόνειος; τί κοινὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀμαζόνων; Οὔδεν. Τῷ 1539 Τσπανὸς τυχοδιώκτης, Φραγκίδης Ὁρελλάνας, ἀκούων ὅτι αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ βρίσθουσι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐπλευσέν ἔκει. Επειδὴ δὲ εἰ δεν ὅτι οἱ θαγενεῖς ἐπολέμουν ἔχοντες σιγουρούσι καὶ τὰς γυναικάς των, διέδωκεν ὅτι αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ κατοικοῦνται ὑπὸ γυναικῶν, αἵτινες, ὡς πολεμικαὶ ταῖς διοικοῦται μόναι των. Ως ἐκ τούτου δὲ ὠνόμασε καὶ τὸν ποταμὸν Ἀμαζόνειον.

Ο ποταμὸς οὗτος τῆς Μεσημβρινῆς Αμερικῆς ἔχει τὰς πηγάς του ἐπὶ τῶν "Ανδεων, ὄλιγον τι μακράν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὦκεανοῦ, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Τὸ πλάτος αὐτοῦ ποικίλλει ἀπὸ 4 μέχρι 8 χιλιομέτρων. Κατὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Ὦκεανόν ἔχει πλάτος 288 χιλιομέτρων. Εἰς πολλὰ μέρη δὲν δύναται τὶς νὰ διακρίνῃ τὴν ἀπέναντι ὄχθην, καὶ τότε πλέον δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι ποταμός, ἀλλὰ θάλασσα ἐκτεταμένη. Καὶ τὸ βάθος του εἶναι ἀνάλογον ἀπὸ 50—160 μέτρων. Εντὸς αὐτοῦ ζῶσι δελφῖνες, ὅπως εἰς τὴν θάλασσαν, παντοειδεῖς ιχθύς, χελῶναι, κροκόδειλοι τερατώδεις. Αἱ ὄχθαι του εἶναι δάση πυκνά καὶ σκοτεινά, εἰκοσιτρία εἰδὸν φονίκων φύονται ἔκει, κακαδύνειρα, καφές, βάμβαξ, ἀρτόδενδρα, κέδροι, δαλασσαρίλλαια, παντοῖα δένδρα καὶ φυτά ὀφελιμώτατα εἰς τὴν ιατρικήν, εἰς ναυπηγόποντα πλοίων, κατασκευὴν ἐπιπλων πολυτίμων καὶ πάσης δλλης βιομηχανίας,

Ο βρασιδιανὸς οὗτος γίγας τῶν ποταμῶν ἔχει καὶ τὸν πορόδιον του, παντελεῖς προσεδέστατον καὶ φοβερώτατον. Δις τῆς ἡμέρας χύνει τὰ ὑδάτα του εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ὦκεανοῦ, καὶ τότε δρος ὑδάτινον ψυστῆται μέχρι 60 μέτρων. Τὸ δρος τοῦτο συναντάται ἐνιστεμένη τῆς παλλοροίας τοῦ Ὦκεανοῦ. Ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο ὑδάτων τρέμουσιν αἱ πέριξ νῆσοι, διάπταγος ἀκούεται εἰς ἀπόστασιν 8 χιλιομέτρων, καὶ τὰ ὑδάτα σαρώνουσι πᾶν τὸ προστυχόν, παρασύροντι μεγάλοις ὅγκοις γῆς καὶ πελώρια δένδρα. Ο ποταμὸς καὶ ὁ Ὦκεανὸς συμπλέκονται ως δύο ἀντίπαλοι στρατοί.

Τὸ φυσᾶ καὶ ... κρυώνες

Τὸ κύπελλον πλῆρες καφὲ μετά γάλακτος ἀχνίζει, ἡ δὲ χαριεσσα κορασίς δὲν ἔχει καιρὸν νὰ χρονοτορθῇ, διότι την προσκαλοῦσι πρῶτον μὲν τὰ βιβλία τῆς καὶ δεύτερον τὰ παιγνίδια της. Που νὰ κάθεται νὰ περιμένῃ ἔως διου κρυώση μόνον του· ἀλλὰ καὶ πάλιν πῶς νὰ τὸ πίη, ἀφ' οὐ καίει; «Τὸ καλὸ τὸ παλλακρό τέρει καὶ ἀλλὸ μονοπάτι» λέγει ὁ παροιμία. Οὐδὲν ἀπλούστερον τοῦ ὅ τι ἐπραξεν ἡ μικρὰ ὑμῶν φίλη. "Εχουσεν εἰς τὸ πινάκιον μέρος τοῦ καφέ της καὶ τὸ φυσᾶ, ίδετε την, μετά πολλῆς σοδαρότη-